

یاددهی و یادگیری در گروه‌های کوچک

مریم اعلا، مریم پیمانی*، میترا قریب

چکیده

در دهه‌های اخیر تلاش زیادی در راستای ارائه تعریف دقیق از شیوه "آموزش در گروه کوچک" شده است و بسیاری از متخصصان بر این باورند که این روش یکی از سخت‌ترین و استادانه‌ترین تکنیک‌های آموزشی است؛ که در آن علاوه بر هدف اصلی از آموزش دانشجویان، یعنی تشویق آنها به تفکر، معلم باید یک سری اهداف فرعی برای عبور فراگیران از مرحله فکر به عمل نیز مد نظر قرار دهد. به بیان دیگر ماهیت بین فردی و تعاملی گروه‌های کوچک، این شیوه را به یک روش چالش بر انگیز و مناسب برای درگیر کردن دانشجویان در فرایند یادگیری تبدیل نموده است. با این حال، نه تنها معلمان برای کاربرد این شیوه در تدریس باید آموزش ببینند، بلکه دانشجویان نیز باید یاد بگیرند که چگونه در گروه‌های کوچک فعالیت کنند. از طرف دیگر در جامعه کنونی مسایلی چون افزایش چشم‌گیر تعداد دانشجویان با زمینه‌ها، ریشه‌ها و فرهنگ‌های متنوع و بین‌المللی شدن و جهانی شدن دانشگاه‌ها، سبب پررنگ‌تر شدن نیاز به برنامه‌های درسی متنوع و جامع، که در آن‌ها علاوه بر محتوای یادگیری به چگونگی یادگیری دانشجویان نیز توجه شود، گردیده است. در این میان شیوه "گروه کوچک" به عنوان ابزاری جهت پرورش فعالیت‌های دانشجویی و تقویت یادگیری مشارکتی، نقش بسزایی دارد. موفقیت در کاربرد شیوه گروه کوچک، مانند هر فعالیت آموزشی دیگر، نیاز به برنامه‌ریزی دارد؛ لیکن برخی از مدرسین به خاطر ماهیت باز، آزاد و ظاهراً غیررسمی یادگیری در گروه کوچک، از برنامه‌ریزی برای آن سر باز می‌زنند و یا این که کاربرد این شیوه را رواج هرج و مرج و بی‌قاعدگی می‌دانند. حال آن که فراگیران باید در پشت ظاهر غیررسمی این روش، مجموعه شناخته شده‌ای از قوانین گفته و ناگفته را مراعات کنند.

در این مقاله، بعد از اشاره به بستر و بافت این شیوه و معرفی ویژگی‌های گروه کوچک، به لزوم برنامه‌ریزی برای آن پرداخته می‌شود و مراحل توسعه گروه و هدایت و مدیریت آن، و همچنین ماهیت یاددهی-یادگیری در گروه توضیح داده می‌شود؛ و در ادامه مهارت‌های مورد نیاز معلم و فراگیر برای یاددهی و یادگیری و روش‌های مختلف تدریس در گروه کوچک، و سایر شرایط مورد نیاز برای تدریس در گروه کوچک مانند اندازه گروه و فضای آموزشی و در نهایت کاربرد گروه کوچک در آموزش بالینی و پزشکی ارائه می‌گردد.

واژه‌های کلیدی: آموزش، گروه کوچک، یادگیری، یاددهی، تکنیک آموزشی

مجله ایرانی آموزش در علوم پزشکی / فروردین ۱۳۹۲؛ ۱۳(۱): ۷۲ تا ۸۳

مقدمه

نوآوری‌های موجود در شیوه‌های نوین آموزشی، زمینه مشارکت فعال فراگیران در فرایند یاددهی-یادگیری را

* نویسنده مسؤو: مریم پیمانی، کارشناس ارشد آموزش پرستاری، مرکز تحقیقات دیابت، پژوهشکده علوم بالینی غد، دانشگاه علوم پزشکی تهران، تهران، ایران.
(maryam_peimani@yahoo.com)

مریم اعلا، کارشناس ارشد آموزش پزشکی، مرکز تحقیقات غد و متابولیسم، دانشگاه علوم پزشکی تهران، تهران، ایران (maryam_aalaa@yahoo.com)؛ میترا قریب، دکترای برنامه‌ریزی آموزش از دور، گروه یادگیری الکترونیکی در علوم پزشکی، دانشکده مجازی دانشگاه علوم پزشکی تهران، تهران، ایران.

(gharibmi@tums.ac.ir)

تاریخ دریافت مقاله: ۹۱/۴/۲۲، تاریخ اصلاحیه: ۹۱/۵/۳، تاریخ پذیرش: ۹۱/۱۱/۱۷

یاددهی-یادگیری در معرض تهدید قرار گرفته است. امروزه به علت افزایش روزافزون تعداد دانشجویان در آموزش عالی، اندازه کلاس‌ها بزرگتر شده و همچنین در مقایسه با روش سخنرانی، استفاده از معلم ناظر در گروه کوچک (Tutor) روشی گران قیمت و پرهزینه به شمار می‌رود. از این رو ارزیابی‌های نقادانه جدیدی در مورد این شیوه صورت گرفته که به ایجاد تغییرات و اصلاحاتی در آن منجر گردیده است (۹و۸). بسیاری از معلمان، با کاربرد محصولات نوآورانه و خلاقانه، ظرفیت‌ها و توانایی‌های این شیوه را افزایش داده‌اند. امروزه استفاده از واژگانی مانند آموزش توسط همسالان (Peer tutoring)، ارزیابی توسط همسالان (Peer assessment)، یادگیری توسط همسالان (Peer learning) و حمایت توسط همسالان (Peer support) بسیار رایج شده است. این واژگان در واقع استراتژی‌های آموزشی هستند که در آنها دانشجویان با یکدیگر در امر یادگیری همکاری می‌کنند و یا به عبارتی، یادگیری مشارکتی اتفاق می‌افتد. تشکیل این گروه‌ها می‌تواند بین دانشجویان با توانایی‌های متفاوت یا حتی از گروه‌های سنی مختلف باشد. در این گروه افراد قوی‌تر می‌توانند به دانشجویان ضعیف‌تر کمک کنند، لیکن آنچه در گروه حاکم است تنها دوستی، ایفای نقش، تعاون، همکاری و راهنمایی و در راس همه، هم گروه بودن است و هیچ یک از آنها، معلم یا دستیار آموزشی یا ناظر نیستند. همچنین در این شیوه، زمان اختصاص داده شده به آموزش، باید به خوبی سازمان‌دهی شده و طبق برنامه سپری شود (۱۰). در جامعه کنونی علاوه بر مسأله افزایش چشمگیر تعداد دانشجویان در دانشگاه‌ها، موضوعات دیگری از جمله، پیشینه‌ها، فرهنگ‌ها، ریشه‌های متنوع، که این دانشجویان وارد دانشگاه‌ها می‌کنند و موضوعاتی مانند بین‌المللی شدن و جهانی شدن در دانشگاه‌ها، نیز وجود دارد که وضعیت آموزش را به چالش می‌کشند. همه این مسایل، نیاز به داشتن برنامه‌های درسی متنوع‌تر و جامع‌تر از قبل را نمایان می‌کنند. برنامه‌هایی که در آنها

ایجاد کرده است؛ چرا که در این روش‌ها امکان بحث و ارتباط متقابل فراگیران وجود دارد (۱). از جمله این روش‌های آموزشی می‌توان به روش‌های مباحثه، اکتشافی، حل مسأله و آزمایش‌گری اشاره کرد (۲). یادگیری گروهی به عنوان یک روش مباحثه، جایگاه ویژه‌ای دارد که از طریق پویایی گروه، نظریه و عمل را در هم آمیخته و روش مؤثر یادگیری که بر عمل و تجربه متکی است را به وجود می‌آورد (۳). در واقع یادگیری به وسیله گروه‌های کوچک به فراگیران شانس ارزیابی یادگیری، امکان دستیابی به استدلال، خودراهبری، یادگیری فعال، خودانگیزی، تفسیر مطالب و توانایی اظهارنظر، یادگیری عمیق، انتقال مهارت‌ها، ایجاد و پرورش تفکر نقادانه و ایجاد رابطه مطلوب در بین افراد گروه را می‌دهد (۴و۵). در دهه‌های اخیر تلاش زیادی در راستای ارائه تعریفی دقیق از شیوه‌ای که به عنوان آموزش در گروه کوچک (Small Group Teaching)، در آموزش عالی از آن یاد می‌شود، شده است (۶). در گذشته، یادگیری در گروه کوچک اغلب به عنوان شیوه‌ای در کنار روش سخنرانی و به عنوان مکمل آن مورد توجه بوده، لیکن امروزه این رویکرد جایگاه مهم‌تر و پررنگ‌تری از قبل پیدا کرده، به گونه‌ای که از آن به عنوان روشی پویا، پرچالش و هیجان‌انگیز، که بدون هیچ محدودیتی در شکل‌ها و حوزه‌های مختلفی از اهداف آموزشی در بسیاری از رشته‌ها قابل استفاده می‌باشد، یاد می‌شود. با این حال هنوز این فرایند بیشتر به عنوان یک تجربه مشارکتی شناخته شده است تا یک روش آموزشی تعلیمی، که در آن دانشجویان برای تحقق یادگیری، به مسئولیت‌پذیری در کنار معلم تشویق می‌شوند (۷). در این مقاله به بررسی ویژگی‌های گروه کوچک و یادگیری در آن پرداخته می‌شود.

ویژگی‌های گروه کوچک

در سال‌های اخیر کاربرد شیوه گروه کوچک در فرایند

بررسی قرار می‌دهند. افراد به دلیل خواسته‌هایی که گروه از آنها دارد، یا مشکلاتی که گروه ممکن است برای آنها به وجود بیاورد و حتی ترس از سرخوردگی، از پیوستن به گروه اجتناب می‌نمایند. از طرف دیگر، در مراحل اولیه تشکیل یک گروه، اگر گروه با حساسیت و دقت اداره نشود، این رفتارهای "حرکت به سمت گروه" و سپس "دور شدن از گروه" (Moving Towards, Pulling Away Behaviour) باعث ایجاد تنش در گروه می‌شود. البته برخی از رفتارهای فراگیران، لزوماً به معنای تمایل به خروج از گروه و یا مخالفت با گروه نیست، بلکه یک بخش طبیعی از مراحل پیوستن فراگیر به گروه محسوب می‌شود. درک و آگاهی مربی از این که فراگیران در این شرایط چگونه رفتار می‌کنند به آنها کمک می‌کند تا با ایجاد یک چارچوب مشخص، حس اعتماد را در گروه، تقویت و توسعه بخشند. پایان کار یک گروه نیز زمانی است که گروه به سطحی رسیده باشد که بسیاری از موارد و موضوعات خاتمه یافته و اهداف از پیش تعیین شده، به سرانجام رسیده باشند. یک مربی باید از راه‌های مناسب برای خاتمه دادن به انواع مختلف فعالیت‌های گروهی نیز آگاه باشد (۱۴).

یاددهی و یادگیری در گروه کوچک

ماهیت بین فردی و تعاملی گروه‌های کوچک موجب می‌شود که این شیوه به یک روش چالش برانگیز و مناسب برای درگیرکردن دانشجویان در فرایند یاددهی-یادگیری تبدیل شود. دانشجویان در گروه‌های کوچک، هم به عنوان فراگیر و هم به عنوان دستیار آموزشی، در رشد ذهنی، فردی و حرفه‌ای خود درگیر می‌شوند. شواهد محکمی وجود دارد که نشان می‌دهند فعالیت در گروه، یادگیری دانشجویان را در هر دو حیطه شناختی و عاطفی آسان‌تر و لذت بخش‌تر می‌کند. همچنین فراگیران اذعان می‌کنند که کاربرد این روش، هم‌زمان با افزایش سطح دانش و آگاهی آنها، موجب تقویت حس تعلق به گروه و

معلمان تنها مسؤول آنچه که آموخته می‌شود نیستند بلکه در برابر نحوه یادگیری فراگیران هم مسؤول هستند. در این میان شیوه یاددهی یادگیری در گروه کوچک، ابزاری است که در راستای پرورش فعالیت‌های دانشجویی و تقویت یادگیری مشارکتی می‌تواند نقش بسزایی ایفا کند (۱۱).

بسیاری از متخصصان بر این باورند که آموزش در گروه کوچک یکی از سخت‌ترین و استادانه‌ترین تکنیک‌های آموزش است (۱۲). در این شیوه علاوه بر هدف اصلی از آموزش دانشجویان، یعنی تشویق آنها به تفکر، معلم باید یک سری اهداف فرعی برای عبور فراگیران از مرحله تفکر به عمل را نیز مد نظر قرار دهد. در این تکنیک، برخورداری از دانش وسیع نسبت به موضوع همراه با توانایی پرداختن به جزئیات، اساس کار را تشکیل می‌دهد. معلم باید بتواند هم‌زمان با پرداختن به جزئیات موضوع، یک دید کلی از موضوع نیز داشته باشد. به بیان دیگر برای اجرای مؤثر این شیوه درک چگونگی عمل گروه، شفافیت معنی، تطبیق دیدگاه‌های مختلف، قدرت پذیرش ایده‌های جدید و رسیدن به حدی از کمال برای کنترل بدون سلطه‌ی گروه، لازم است. این خصوصیات مهارت‌هایی هستند که تنها با گذشت زمان و با تمرین و کسب تجربه به دست می‌آیند. برای کاربرد این شیوه در تدریس نه تنها آموزش معلمان بلکه آموزش دانشجویان در زمینه چگونگی فعالیت در گروه‌های کوچک نیز لازم است (۱۲ و ۱۳).

مراحل توسعه گروه

نظریه پردازان گروه اجتماعی، مراحل اولیه در تشکیل یک گروه را با واژه‌هایی نظیر معیار ورود اعضا به گروه، شکل‌گیری گروه (Forming)، نزدیک شدن-دور شدن (Approach-Avoid Ambivalence) (توجه ناگهانی و دلسردی ناگهانی نسبت به گروه) توصیف می‌کنند. همه این واژه‌ها در واقع رفتار اعضای گروه را مورد بحث و

ورای این مشخصات کلی، برنامه جلسات، باید بر اساس الزامات مورد نیاز رشته‌ها، فرهنگ موسسه، محتوای کلی برنامه درسی یا پودمان، نیازهای یادگیری ویژه، و دانش قبلی دانشجویان تنظیم شود (۱۷).

مهارت‌های معلم جهت تدریس مؤثر در گروه

از مهارت‌های معلم در گروه‌های کوچک می‌توان به مهارت پرسش و پاسخ به سؤالات در محیط آموزشی، و مهارت گوش دادن، اشاره کرد. مهارت پرسیدن سؤالات و پاسخ به آنها، آن‌چنان که به نظر می‌رسد ساده نیست (۱۳). تکنیک‌های خوب پرسش، به آمادگی مداوم، تمرین و بازخوردهای فراگیران و سایر مدرسان نیاز دارد. آماده کردن فهرستی از سؤالات از پیش تعیین شده، به معلم یا مربی این امکان را می‌دهد که نقش مؤثر و منعطف‌تری را ایفا کند. به همین ترتیب اگر فراگیران سؤالات خود را بیرون از کلاس یا در انتهای کلاس آماده کنند، تعامل فراگیر با سایر فراگیران در گروه بیشتر می‌گردد. به علاوه نوع سؤالاتی که پرسیده می‌شود به ارتقاء یا مهار یادگیری منجر می‌شود. سؤالات ممکن است به شیوه‌های متفاوتی دسته بندی شوند: سؤالات باز (وسیع، شفاف، ساده، منعکس‌کننده، کاوشی، واگرا) و سؤالات بسته (محدود، گیج‌کننده، پیچیده، حفظ کردنی، سطحی، همگرا) (۱۸).

نحوه پرسیدن سؤال، عامل مهمی در بهبود پاسخ‌دهی فراگیران است. اگر زبان بدن گویای بی‌تفاوتی، حالت تهاجمی یا حاکی از نگرانی باشد، پرسیدن سؤال تأثیر کم‌تری خواهد داشت. رفتارهای باز، گرم، چالشی و دقیق، پاسخ‌دهی همراه با تفکر فراگیران را به همراه خواهد داشت. گاهی یک واکنش مناسب از طرف مربی نسبت به سؤال فراگیر، باعث می‌شود فراگیر بتواند پاسخ سؤال خود را، خودش بیابد. به هر حال برای این کار، باید زمان را نیز در نظر داشت. پاسخ مستقیم به سؤالات در طول یک بحث گروهی، در مقایسه با حالتی که فراگیر یا گروه

درگیر شدن در کار گروهی نیز می‌شود. به عبارتی فرایند تشکیل، هدایت و مدیریت گروه و توسعه روابط انسانی از پیامدهای با اهمیت کاربرد این شیوه هستند. در واقع گروه کوچک، سازو کار مهمی برای توسعه و تکامل طیف وسیعی از مهارت‌های کلیدی به شمار می‌رود. این شیوه می‌تواند اعتماد به نفس، روحیه همکاری و ارتباطات بین فردی دانشجویان را بهبود بخشد. فراگیران اذعان می‌کنند که تقویت روحیه همکاری و انجام کار گروهی، شرایطی را فراهم می‌آورد که بتوانند بر اساس وظایف مختلفی که به آنها محول می‌شود، سبک‌های یادگیری خود را بررسی و اصلاح نمایند و تعامل عمیق‌تری با محتوای موضوع برقرار کنند (۱۵). کاربرد شیوه گروه کوچک نیز مانند هر فعالیت آموزشی دیگری نیاز به برنامه‌ریزی دارد، اما از آنجا که در نگاه اول، به نظر می‌رسد یادگیری در گروه‌های کوچک ساختارمند نیست، گاهی لزوم برنامه‌ریزی برای آن نادیده گرفته می‌شود. برخی از مدرسین به خاطر ماهیت باز، آزاد و ظاهراً غیررسمی یادگیری در گروه کوچک، از برنامه‌ریزی برای آن سر باز می‌زنند و یا این که کاربرد این شیوه را رواج هرج و مرج و بی‌قاعدگی می‌دانند. حال آن که در پشت ظاهر غیر رسمی این روش، همه یادگیرندگان مجموعه شناخته شده‌ای از قوانین گفته و ناگفته را مراعات می‌کنند. به-عبارتی، چارچوب شفاف رهبر گروه و برنامه‌ریزی هدفمند برای رسیدن به اهداف آموزشی هر جلسه، جریان خلاقیت از ایده‌ها را به وجود می‌آورد (۱۶). برنامه‌ریزی برای کاربرد این روش به چند صورت انجام می‌شود که البته نقاط مشترک زیادی هم با برنامه‌ریزی برای سایر موقعیت‌های یادگیری دارد. به طور معمول معلم باید اهداف یادگیری از قبل تعیین شده را، در نظر گرفته و بر اساس آنها نوع مناسبی از روش آموزش در گروه کوچک و فعالیت یادگیرندگان را انتخاب کند. به بیان دیگر سرفصل اهداف و محتوای آموزشی هر جلسه گروه کوچک، باید به طور دقیق مشخص شده باشد. همچنین

فراگیران نیز، معمولاً زمانی ارائه می‌شوند که مربی علاوه بر این که اهداف شناختی هر جلسه را دنبال می‌کند سؤالات را نیز بر اساس نیازهای بین فردی گروه و میزان دانش و سطح اعتماد به نفس تک تک فراگیران مطرح نماید (۲۱).

مهارت‌های فراگیران برای فعالیت در گروه کوچک

دانشجویان باید در مورد نحوه عملکرد و کار در گروه و همچنین برای طی کردن مراحل به منظور رسیدن به هدف آموزش ببینند. با آموزش این مهارت‌ها وقتی تعارض و تضاد در گروه پیش بیاید، که ویژگی طبیعی گروه است، دانشجویان آمادگی حل و فصل این مشکل و توانایی جلوگیری از هرج و مرج را دارند (۲۲). از طرف دیگر، آمادگی برای فعالیت در گروه کوچک، پرداختن به فرصت‌های ساختارمند در نقاط راهبردی درون برنامه آموزشی نیز هست: بررسی این که گروه چگونه کار می‌کند، چه مشکلاتی وجود دارد و چگونه می‌توان به راه حل مناسب دست یافت. بعضی از معلمان از راهنما برای رسیدن به هدف استفاده می‌کنند. راهنما شامل قوانین اصلی در شروع یک جلسه گروه کوچک یا در شروع یک سری از کارگاه‌ها می‌باشد. بعضی دیگر از این نیز فراتر رفته و بر این باورند که دانشجویان خود می‌توانند در تنظیم این قوانین و تعیین پیامدهای مورد انتظار هر جلسه، مشارکت داشته باشند. چنین اقداماتی می‌تواند به تشکیل قرارداد یادگیری (Learning Contract) منجر شود که این قراردادها نیز به نوبه خود روش مهمی برای ایجاد محیط یادگیری حمایتی و امن به شمار می‌روند. در تنظیم قرارداد یادگیری، دانشجو و معلم هر دو به طور مشترک دخالت دارند. قراردادهای یادگیری عبارتند از: تفاهم در زمینه محیط یادگیری، توافرها و درک اهداف، توافق در روش‌های ارزیابی و معیارها، تخصیص وظایف به همه شرکت‌کنندگان اعم از دانشجو و تسهیل‌گر، و تنظیم قوانین اصلی برای رفتار درون گروه. تنظیم این قرارداد

برای پاسخ به سؤال تشویق می‌شوند زمان کمتری می‌برد. اگر روش پاسخ‌گویی مستقیم انتخاب شود، باید پاسخ کوتاه و کاملاً مرتبط باشد. پس از پاسخ‌گویی برای اطمینان از این که مشخص شود واقعا پاسخ مرتبط با سؤال به فراگیر داده شده است یا خیر، می‌توان از جمله‌ای شبیه جمله زیر استفاده شود "آیا این پاسخ سؤال شما بود؟"

تنظیم زمان و اندکی توقف و پرسیدن سؤالات، عوامل مهمی در بهبود مهارت پاسخ‌دهی و پرسیدن سؤالات فراگیر هستند. توجه به این نکات می‌تواند بخشی از مشکلات مدرسین در سطوح بالاتر (آموزش عالی) را که از عدم مشارکت فراگیران در بحث گروهی ناشی می‌شوند، مرتفع سازد (۱۹).

گوش‌دادن، فرایندی فعال است که در انجام بخشی از عملکردهای تفکر اعم از آنالیز، درک مطلب، ترکیب و ارزیابی مؤثر است. گوش دادن واقعی، ابعاد عاطفی نیز دارد چرا که به سهیم شدن در مشکلات دیگران و تا حد امکان درک موقعیت و احساسات آنها نیاز دارد. مفاهیم ذهنی و عاطفی از طریق شنونده و گوینده، به شکل کلامی و غیرکلامی رد و بدل می‌شوند؛ و حرکات و رفتار شنونده، نحوه گوش دادن او را نشان می‌دهد (۲۰). توجه به عواملی مانند محتوای صحبت فراگیران، تن صدای آنها، زمان و مکان حرف گفته شده، مهارت مدرس را در گوش دادن افزایش می‌دهد.

همچنین گوش کردن دقیق به تک تک فراگیران در گروه و توجه به خلق و خوی گروه، مهارت پاسخ‌گویی مربی را افزایش می‌دهد. در واقع این امر مهارتی اکتسابی است که از طریق تمرین به دست می‌آید. علاوه بر گوش دادن مربی به فراگیران، فراگیران نیز باید تشویق شوند تا به یکدیگر گوش فرا دهند. هر اندازه که فرایند گوش دادن، دقیق‌تر و مشتاقانه‌تر صورت پذیرد، بهتر یاد گرفته می‌شود که چه طور، چه زمانی و با چه روشی به سؤالات پاسخ دهیم. همچنین پاسخ‌های مناسب از طرف

توضیح داده می‌شود و از اعضای گروه درخواست می‌شود تا پیرامون یک موضوع به مدت چند دقیقه (۱۰-۲۰ دقیقه) بحث کنند. در انتها نماینده هر گروه، نتیجه بحث را به اطلاع کل شرکت کنندگان می‌رساند و سپس پیشنهادات در یک گروه بزرگ‌تر به بحث و نظرخواهی گذاشته می‌شود (۲۵).

• گروه‌های متقاطع (Cross-over group): در این روش فراگیران به گروه‌هایی غیر ثابت تقسیم می‌شوند و فراگیر در تقسیم بندی‌های بعدی، عضو گروه جدیدی خواهد بود. از این روش در بحث‌های مختصر استفاده می‌شود و سپس نظرات بین گروه‌ها رد و بدل می‌شود. تقویت و بهبود مهارت‌های ارتباطی از مزایای این روش است (۲۵).

• تنگ ماهی (Fish bowl): هدف از این روش، دستیابی به مفاهیم و فرصت‌های تحلیل موضوع از طریق مشاهده‌گر است. در این روش این فرصت پیش می‌آید که یک گروه با مشاهده و تحلیل فعالیت‌های گروه دیگر، موضوع بحث را تجزیه و تحلیل می‌کند. در این روش فضای فیزیکی باید طوری طراحی شود که یک گروه داخلی، درون یک گروه مشاهده‌گر بزرگ خارجی تشکیل شود. در گروه داخلی بحث پیرامون موضوع مورد نظر انجام شده و گروه خارجی به عنوان ناظر بحث، جریان بحث را تحلیل می‌کند. در حقیقت بحث‌ها و تناقضات مطرح شده توسط گروه بزرگ پیگیری می‌شود (۲۶).

• بحث آزاد (Free discussion): این روش فراگیر محور است. عنوان و مسیر حرکت از دل گروه برمی‌خیزد و رهبر یا مربی تنها نظاره‌گر است. نکته حائز اهمیت، تعامل بین افراد است که در صورت بزرگی گروه غیر قابل دستیابی است. بنابراین حداکثر تعداد افراد برای این که مشارکت فعالانه بین اعضای گروه برقرار باشد، ۱۲-۸ نفر است (۲۵).

• کاوش‌های باز و نامحدود (Open-ended enquiries): در این روش مدرس تنها به عنوان تسهیل‌گر عمل می‌کند. در این روش دانشجویان طراحی سؤالات اولیه و پیگیری آنها، طراحی آزمایش، تجزیه و تحلیل داده‌ها، ساختار و

بین دانشجو و معلم، راهکاری برای بازبینی مداوم به وجود می‌آورد. توصیه می‌شود که هر ۳-۴ جلسه در میان، میزان پیشرفت کار گروه ارزیابی شده و با قرارداد اولیه مقایسه شود تا در صورتی که انحرافی از قرارداد در فرایند کارگروه وجود داشته باشد، مشخص شود (۲۳).

انواع روش‌های تدریس در گروه کوچک

انتخاب روش تدریس در گروه کوچک، نشأت گرفته از مجموعه اهداف مورد نظر مدرس است. شیوه‌های متفاوتی برای تدریس در گروه کوچک وجود دارند که برخی از این روش‌ها در یک حوزه خاص، مناسب‌تر از سایر روش‌ها هستند. به هرحال روش‌های اندکی وجود دارند که به تنهایی برای یک موضوع خاص به کار می‌روند. مهم این است که مدرس در کاربرد این شیوه‌ها با دید باز عمل کرده و انعطاف‌پذیر باشد تا بتواند بر میل باطنی خود برای استفاده مکرر از یک روش مشخص، غلبه کند. برخی از این روش‌ها عبارتند از:

• بارش افکار (Brainstorm Session): این روش منجر به رشد خلاق و پرورش تفکر انتقادی در جریان حل مسأله یا تصمیم‌گیری می‌شود و در آن ایده‌های مختلف برای پرورش تفکرات جانبی توسط گروه مطرح می‌گردد: طرح یک مشکل یا سؤال در ابتدای جلسه، اختصاص زمانی مشخص برای فکر کردن و نوشتن اندیشه‌های افراد، پرهیز از انتقاد در خلال بیان اندیشه‌ها، وجود امکان ترکیب و تکمیل اندیشه‌های دیگران، ثبت اندیشه‌های ابراز شده روی کاغذ بزرگ، بحث و ارزشیابی اندیشه‌ها و ایده‌ها پس از ترکیب، اصلاح و تکمیل آنها توسط همه اعضای گروه از نکاتی هستند که باید در اجرای این روش به آنها توجه شود (۲۴).

• گروه همهمه (Buzz group): این روش جهت افزایش مشارکت اعضای گروه، به خصوص زمانی که گروه بزرگ باشد، استفاده می‌شود. در ابتدا افراد به گروه‌های ۳ یا ۴ نفره تقسیم می‌شوند. هدف و موضوع مورد بحث

سناریو، به ایفای نقش جهت تجسم عینی موارد آموخته شده می‌پردازند(۳۰).

• گروه خودیاری (Self-help group): این شیوه توسط فراگیران و برای فراگیران اجرا می‌شود. مربی ممکن است تنها به عنوان یک منبع در نظر گرفته شود(۳۱).

• سمینار (Seminar): در این روش پیرامون مقاله‌ای که توسط یک یا گروه کوچکی از فراگیران ارائه شده است، بحث گروهی انجام می‌گیرد. مدرس، نقش شنونده و سرپرست را عهده دار است و به جای تدریس توسط مدرس، فراگیران این کار را انجام می‌دهند. به منظور بررسی جنبه‌های مختلف موضوع، پس از پایان ارائه، مدرس سایر دانشجویان را به بحث پیرامون مطالب ارائه شده تشویق می‌کند(۳۲).

• شبیه‌سازی/ بازی (Simulation/Game): این شیوه ارائه تجربیات ساختار یافته در قالب نقش‌های واقعی یا خیالی است. در این روش تهیه راهنمای عملی از فرایند درحال اجرا و ارائه بازخورد بسیار مهم بوده و نقش ویژه‌ای دارد(۳۲).

• گلوله برفی (Snowballing): در این روش دو فراگیر گروه کوچکی تشکیل داده و سپس از طریق ترکیب شدن با گروه‌های دیگر، گروه بزرگ‌تری، متشکل از ۲، ۴ یا ۸ نفر تشکیل می‌شود. هرچه گروه بزرگ‌تر باشد مسائل و موضوعات پیچیده‌تری به آن واگذار می‌شود. این روش به خصوص برای بحث در مورد اصول نظری مفید است(۳۳).

• بحث مرحله به مرحله (Step by step discussion): توالی برنامه‌ریزی شده‌ای از موضوعات/ سؤالات است که توسط فراگیر یا مربی هدایت می‌شوند. در این روش یک موضوع کلی به چند بخش تقسیم می‌شود و فراگیران با شرکت در بحث، به طور متناوب می‌توانند سؤال نمایند یا به سؤالات مطرح شده پاسخ دهند. تمرکز این روش بیشتر بر یادداشت‌ها، متون خواندنی، نوار ویدیویی و غیره است(۳۴).

ترکیب گروه و همچنین نحوه گزارش دادن از نتیجه کار گروه را تعیین می‌کنند(۲۷).

• تدریس توسط همسالان (Peer tutoring) در این روش فراگیران از یکدیگر می‌آموزند و به یکدیگر آموزش می‌دهند. چندین راه برای اجرای روش تدریس توسط همسالان وجود دارد. ابتدا باید یک مربی از بین فراگیران، انتخاب شود. برای این منظور می‌توان از افراد داوطلب در کلاس نیز استفاده نمود. قبل از کلاس به مربیان انتخاب شده، موضوع مورد بحث در جلسه ارائه می‌شود و زمان کافی برای مرور مطالب در اختیار آنها قرار داده می‌شود. سپس کلاس را به چندین گروه تقسیم کرده و هر مربی مسئول یکی از گروه‌های همسال خود می‌شود. گاهی اوقات درک مفاهیم از زبان یک فرد همسال بهتر صورت می‌گیرد(۲۸).

• گروه آموزش مبتنی بر مسأله (Problem- Based tutorial group): این شیوه گروه‌های کوچکی را شامل می‌شود که از شیوه یادگیری مبتنی بر مسأله استفاده می‌کنند. در این راستا مراحل زیر قابل اجرا هستند:

تحلیل مسأله و پروراندن فرضیه، شناسایی و اولویت بندی موضوعات یادگیری بر اساس دانش قبلی و منابع اطلاعاتی، جستجو و جمع‌آوری اطلاعات و مطالعه مستقل، بحث گروهی در مورد اطلاعات به دست آمده، به اشتراک گذاشتن و ترکیب اطلاعات و کاربرد دانش کسب شده برای حل مسأله(۲۹).

• ایفای نقش (Role-play): در این روش از نقش‌های اختصاصی یا نقش‌هایی که بر اساس خلاقیت خود فراگیر طرح‌ریزی شده‌اند، استفاده می‌گردد. نکته مهم، تسهیل ورود و خروج فراگیران از نقش‌های در نظر گرفته شده است. در مراحل آماده‌سازی این روش، مدرس موضوعات مورد نظر را با فراگیران به بحث و بررسی می‌گذارد. سپس اهداف و نیازهای آموزشی مورد نظر را انتخاب کرده و براساس بحث‌های صورت گرفته، سناریو نوشته می‌شود. در مرحله اجرا نیز فراگیران با توجه به

اگر سیستمی نتواند محیط آموزشی خود را طوری طراحی کند که طیف گسترده‌ای از تفاوت‌های فراگیران را در نظر بگیرد، در واقع همان شیوه انحصاری قدیمی در آموزش عالی را دنبال کرده است (۳۸). بر اساس نتایج مطالعات، مهم‌ترین اقدام در زمینه طراحی کلاس‌ها، فراهم آوردن شرایطی است که فراگیران به ارتباط با یکدیگر و با مربی تشویق شوند (۱۴). عوامل محیطی مانند شرایط فیزیکی کلاس و نحوه قرارگیری معلم و فراگیران، تأثیر بسزایی بر ایجاد تعامل بین افراد دارند.

زمانی که تفاوت‌های اجتماعی یا موقعیتی در گروه، اندک باشند، ارتباطات افزایش می‌یابند. بنابراین بخشی از وظایف مربی این است که این تفاوت‌ها را کم کرده و به ویژه، قدرت خود را در گروه کاهش دهد. به این ترتیب جریان آزاد بحث گروهی تسهیل می‌گردد. البته این کار چندان ساده نیست چرا که مربی باید ضمن این که نفوذ و تسلط خود را در کلاس کاهش می‌دهد، هم‌زمان همه چیز را هم در کنترل خود داشته باشد.

قبل از تشکیل کلاس، مربی باید مکان تشکیل گروه و محل قرارگرفتن خود در کلاس را بررسی کند. محل نشستن مربی باید در جایی باشد که بیشترین درگیری و تماس را با سایر اعضای گروه داشته باشد. همچنین باید محل تشکیل گروه از نظر چگونگی نشستن فراگیران به منظور حفظ تقابل آنها با یکدیگر و با مربی بررسی شود (۳۷).

کاربرد یاددهی یادگیری در گروه کوچک در حوزه پزشکی
یادگیری در گروه کوچک در آموزش بالینی و پزشکی نقش مهمی دارد. در این روش دانشجو توانایی برقراری ارتباط مؤثر، اولویت‌بندی وظایف و اداره زمان را می‌آموزد (۵). در زمینه کاربرد شیوه گروه کوچک در حوزه پزشکی، مطالعات متعددی صورت گرفته است (۸ و ۹ و ۱۷ و ۱۸ و ۳۹). از آن جمله می‌توان به مطالعه Cendan بر روی دانشجویان پزشکی سال سوم در دوره کارآموزی جراحی عمومی اشاره کرد که از جلسات

• پرسش‌های (کندوکاوه‌ای) ساختاریافته (Structured enquires): مربی تجربیات تا حدی ساختاریافته و راهنما را برای فراگیران فراهم می‌کند (۳۴).

• تشکیل اتحادیه (Syndicate): در این روش چند گروه کوچک نیمه مستقل (بدون مربی) بر روی پروژه‌های کار می‌کنند. نتایج کار پروژه برای کل کلاس مطرح می‌شود. شواهد نشان داده است که این روش، ظرفیت‌های فراگیران، برای استفاده از مفاهیم آموخته شده در موقعیت‌های جدید را ارتقا می‌بخشد (۳۵).

• آموزش خصوصی (Tutorial): نشست در یک گروه بسیار کوچک است و اغلب هم بر اساس بازخورد به یک تکلیف داده شده، تشکیل می‌شود (۳۴).

• گروه بدون مربی (Tutorless group): در این روش اعضای گروه، یک رهبر تعیین کرده و به او گزارش کار می‌دهند. رهبر انتخابی ممکن است چرخشی تغییر کند. گروه ممکن است بر بحث یا تکمیل انواع مختلفی از مجموعه کارها و تکالیف تمرکز داشته باشد (۳۶).

علاوه بر روش‌های ذکر شده، موارد دیگری نیز وجود دارند. مطالعات موردی (Case study)، کلاس‌های مسأله (Problem classes) و نمایش (Demonstration) در این دسته قرار می‌گیرند. یکی از عوامل تعیین‌کننده در انتخاب و تأثیرگذاری روش‌های تدریس در گروه کوچک، میزان درگیری و مشارکت فراگیران است. همچنین توجه و اطمینان به این که در صورت بزرگ بودن گروه، همه‌ی افراد گروه قادر به دیدن و شنیدن صدای هم هستند، ضرورت دارد (۳۱ تا ۳۴).

اندازه گروه کوچک

یاددهی- یادگیری در گروه کوچک با جمعیت بین ۲۰-۲ نفر مناسب است. این افراد می‌توانند دانشجویان و مربی آنها یا صرفاً دانشجویانی که در قالب گروه با یکدیگر فعالیت می‌کنند، باشند (۳۷).

فضای آموزشی گروه کوچک

مطالب استخراج می‌شود این است که برنامه‌ریزی برای این شیوه آموزشی و اجرای آن با چالش‌هایی همراه است؛ و برخی تصور می‌کنند که اگر این تلاش در سایر روش‌های آموزشی صرف شود مفیدتر خواهد بود. لیکن این شیوه یاددهی-یادگیری نقاط قوت منحصر به فردی از جمله توسعه مهارت‌های یادگیری درازمدت و توسعه مهارت‌های حرفه‌ای و کارگروهی دارد که با روش‌های دیگر دست یافتنی نیستند. شکی نیست که یادگیری از طریق مشارکت در گروه کوچک فرایندی بسیار فعال‌تر از نشستن در یک جلسه سخنرانی است. یادگیری فعالی که درک عمیق‌تری از موضوع برای فراگیر به وجود می‌آورد و در طول زمان پایداری بیشتری دارد (۸). به هر حال کاربرد این شیوه در آموزش پزشکی نیز روز به روز در حال گسترش است؛ چرا که انتقال آموزش ساختاریافته (Structured education) به یک عملکرد مستقل (Independent practice) مانند یادگیری در گروه کوچک، تبدیل به یک نیاز فوری در آموزش دانشجویان پزشکی شده است (۱۹). متخصصین به دنبال معرفی راهکارهایی جهت ارائه هر چه بهتر تدریس با این شیوه هستند که می‌توان به مهارت‌هایی که مدرسین باید جهت هدایت گروه فراگیرند، مانند توانایی ترویج شیوه حل مسأله، داشتن تفکر انتقادی، ایجاد جو مساعد برای یادگیری (۱۸)، اشاره نمود. از آنجا که نقش معلم در این شیوه به عنوان یک تسهیل‌گر تعدیل شده است لذا به نظر می‌رسد مهارت یک معلم در نحوه هدایت مؤثر گروه و تسهیل یادگیری حتی مهم‌تر از میزان تخصص وی در محتوای درسی باشد (۱۷).

داشتن برنامه‌ریزی مناسب، کلید موفقیت هر فعالیت آموزشی می‌باشد که شیوه گروه کوچک نیز از این قاعده مستثنی نبوده و باید به آن به عنوان یک رویداد آموزشی رسمی که نیاز به اهداف آموزشی شفاف برای هر جلسه دارد نگریسته شود و از همان گام نخست برنامه‌ریزی، به این مهم توجه شود که مشارکت فعال فراگیران اساس این روش را تشکیل می‌دهد (۸).

گروه کوچک مبتنی بر مورد (Case-based)، به جای شیوه مرسوم سخنرانی استفاده شده است. در این مطالعه، برنامه آموزشی دوره ۸ هفته‌ای کارآموزی جراحی، از ۳۳ جلسه سخنرانی به ۸ جلسه کار در گروه کوچک تغییر پیدا کرد. به این ترتیب که از یک برنامه درسی جراحی مبتنی بر مورد استفاده شد و دانشجویان در گروه‌های کوچک با هدایت اساتید دانشکده، سازمان بندی شدند. فهرست یکسانی از موضوعات و سرفصل‌ها از قبل آماده شد تا از تکرار موضوعات جلوگیری شود و در ضمن پیوستگی مطالب نیز حفظ گردد. نتایج این مطالعه حاکی از آن بود که نمرات دانشجویان در شیوه گروه کوچک بهبود قابل توجهی یافت. اگرچه دانشجویان و اساتید هر دو گزارش کردند که این شیوه در مقایسه با روش سخنرانی، نیازمند صرف زمان بیشتری است ولی میزان رضایت آنها با این شیوه بیشتر بوده و بازخوردهای مثبت بیشتری داشتند (۹). در مطالعه دیگری توسط Steinert در زمینه کاربرد شیوه گروه کوچک در دانشجویان پزشکی دوره پیش بالینی، ۶۶ دانشجوی پزشکی سال اول و دوم بررسی شدند. نتایج مطالعه نشان داد که جو دوستانه گروه و مهارت‌های تسهیل‌گری مدرس از جمله عوامل مؤثر در افزایش یادگیری فراگیران بوده است (۱۸). بر اساس مطالعات چنین به نظر می‌رسد که کاربرد این شیوه در علوم پزشکی در واحدهایی که نیاز به توسعه مهارت‌های بالینی دارند، مؤثرتر می‌باشد. به عنوان مثال Price در مطالعه خود نشان داد که در مبحث بیهوشی که یک مهارت بالینی تخصصی بوده و نیاز به درک وسیعی از علوم پایه مرتبط با آن و رفتار حرفه‌ای مناسب دارد، شیوه آموزش در گروه کوچک توانسته است به بهبود برخی از مهارت‌های شناختی، روانی حرکتی و رفتاری دانشجویان منجر شود (۸).

نتیجه‌گیری

آنچه که درباره شیوه آموزش در گروه کوچک از مرور این

قدردانی

رسیده است. در این جا از کلیه افرادی که در انجام این پژوهش ما را یاری رساندند کمال تشکر و قدردانی به عمل می آید.

این مطالعه با همکاری اساتید و پرسنل پژوهشکده علوم بالینی غدد دانشگاه علوم پزشکی تهران و مرکز تحقیقات آموزش پزشکی دانشگاه علوم پزشکی تهران به انجام

منابع

1. Shafei F, Azargashb A, (Translator). [A textbook of health education] . Ramachandran L, Dharmalingam T, (Author). 4th ed. Tehran: Tehran university press center; 2004. [Persian]
2. Esmatipour MH. [Barnamehriziye darsi ba negaresh bar tarahi va tadvin ketabhaye darsi va raveshhaye ejra]. 1st ed. Tehran: Entesharate setade markaziye behinesazi nezame amoozesh; 1999. [Persian]
3. Shafe abadi A. [pooyaei gooroh va moshaver gooroh]. 2^{ed}. Tehran: Roshd publisher; 1993. [Persian]
4. Jaques D. Teaching small groups. BMJ. 2003; 326 : 492-4.
5. Khaghanizadeh M, Moradi N. [yadgiri dar goorohhaye koochak]. Nursing Faculty, Medical Sciences Education Development Office, Scientific-Educational Quarterly, Baqiyatallah University of Medical Sciences. 2005; 6(20): 7-3. [Persian]
6. Abercrombie MLJ. Aims and techniques of group teaching. 3rd ed. London: SRHE ; 1974.
7. Boud D, Cohen R, Sampson J. Peer learning in higher education: learning from and with each other. 1st ed. Kogan; 2001. [Cited 2012 Jul 07]. Available from: http://books.google.de/books?id=KIE9AAAAIAAJ&printsec=frontcover&hl=de&source=gbs_ge_summary_r&cad=0#v=onepage&q&f=false
8. Price KA. Small group teaching. Curr Anaesth Crit Care. 2003; 14(4): 183-6.
9. Cendan JC, Silver M, Ben-David K. Changing the Student Clerkship from traditional lectures to small group case-based sessions benefits the student and the faculty. J Surg Educ. 2011; 68(2): 117-20.
10. Griffiths S, Houston K, Lazenbatt A. Enhancing student learning through peer tutoring in higher education. Northern Ireland: University of Ulster; 1995. [Cited 2012 Jul 07]. Available from: URL: <http://books.google.de/books?id=y6vOtwAACAAJ>
11. Luker P. Academic Staff Development in Universities with Special Reference to Small Group Teaching [dissertation]. University of Nottingham; 1989.
12. Bligh D. Teach thinking by discussion. Guildford: SRHE and NFER Nelson; 1986.
13. Brown G, Atkins M. Effective teaching in higher education. London: Routledge; 1988.
14. Kitchen M. Facilitating small groups: how to encourage student learning. Clin Teach. 2012; 9(1): 3-8.
15. Ruddock J. Learning Through Small Group Discussion. Guildford: Society for Research into Higher Education, University of Surrey; 1978. [Cited 2012 Nov 10]. Available from: URL: <http://books.google.de/books?id=fIEMAQAAIAAJ>
16. Stenhouse L. Teaching through small group discussion: Formality, rules and authority. SRHE: University
17. Davis WK, Nairn R, Paine ME, Anderson RM, Oh MS. Effect of expert and non-expert facilitators on the small group process and on student performance. Acad Med. 1992; 67(7): 470-4.
18. Steinert Y. Student perceptions of effective small group teaching. Med Educ. 2004; 38(3): 286-93.
19. Hesselgreaves H, MacVicar R. Practice-based small group learning in GP specialty training. Educ Prim Care. 2012; 23(1): 27-33.
20. Cunningham D, McCalister P, MacVicar R. Practice-based small group learning: what are the motivations to become and continue as a facilitator? A qualitative study. Qual Prim Care. 2011; 19(1): 5-12.
21. Kanisin-Overton G, McCalister P, Kelly D, MacVicar R. The Practice-based small group learning programme: experiences of learners in multi- professional groups. J Interprof Care. 2009; 23(3): 262-72.
22. Chickering W, Zelds F. Active learning: getting students to work and think in the classroom. Speaking of Teaching newsletter. 1993; 5(1): 1-4.
23. Spencer J. Small group teaching. Clin Teach. 2009; 6(1): 56-8.
24. Habeshaw S, Habeshaw T, Gibbs G. 53 Interesting things to do in your seminars and tutorials. 3rd ed. Bristol : Technical and educational services Ltd; 1988.

25. Jaques D. ABC of learning and teaching in medicine: Teaching small groups. *BMJ*. 2003; 326(7387): 492-494.
26. Moshkani Z. [Tarahi kargahhaye Amoozeshi: barnamehrizi, raveshhaye amoozeshi, Arzeshyabi va baznegariye barnameh]. 1st ed. Tehran: Tehran University of Medical Science; 2006. [Persian]
27. Jaques D, Salmon G. Learning In Groups, A handbook for face-to-face and online environments. 4th ed. Oxford: Routledge; 2007.
28. Baillie CA, Grimes R. Peer tutoring in crystallography. *Eur j eng educ*. 1999; 24(2): 173-181.
29. Northwood MD, Northwood DO, Northwood MG. Problem-based learning: From the health sciences to engineering to value-added in the workplace. *Global J of Engng Educ*. 2003; 7(2): 157-64.
30. Venable BB. Using role play to teach and learn aesthetics. *Art Education*. 2001; 54(1): 47.
31. Tuckmann BW. Developmental Sequences in Small Groups. *Psychol Bull*. 1965; 63: 384-99.
32. Parmelee DX, Hudes P. Team-based learning: A relevant strategy in health professionals education. *Med Teach*. 2012; 34(5): 411-3.
33. Zahedi R. Small Group Teaching in Library and Information Science. *Library Philosophy and Practice* (e-journal). 2009. [Cited 2009 May 01]. Available from: <http://digitalcommons.unl.edu/libphilprac/257/>
34. Edmunds S, Brown G. Effective small group learning: AMEE Guide No.48. *Med Teach*. 2010; 32(9): 715-26.
35. Lowry M. Working in syndicate groups towards the development of clinical care protocols: a study into the professional learning of undergraduate nursing students. *Nurse Educ Today*. 1998; 18(6): 470-6.
36. Oxford Centre for Staff and Learning Development (OCSLD). Characteristics of a group-structure. [Cited 2013 Feb 14] available from: <http://www.brookes.ac.uk/services/ocsld/resources/small-group/sgt110.html>
37. Griffiths S, Partington P. Effective Learning and Teaching in Higher Education. Module 5: Enabling active learning in small groups. Sheffield: CVCP; 1992. [Cited 2012 May 20]. Available from: URL: <http://books.google.com/books?id=weZFcgAACAAJ>
38. Roff S, McAleer S. What is educational climate. *Clin Teach*. 2001; 23(4): 333-4.
39. Yarris LM, Coates WC, Lin M, Lind K, Jordan J, Clarke S, et al. A suggested core for education scholarship fellowships in emergency medicine. *Acad Emerg Med*. 2012; 19(12): 1425-33.

Teaching and Learning in Small Groups

Maryam Aalaa¹, Maryam Peimani², Mitra Gharib³

Abstract

In recent decades, there have been numerous attempts to define precisely what is meant by small group teaching. Many writers argue that small group teaching method is among the most difficult and highly skilled of teaching techniques, in which in addition to the primary objective of teaching students to think, the tutor must have a number of subsidiary objectives if the small group is to function. In other words, the interpersonal and interactive nature of small groups makes them a challenging and appropriate vehicle for engaging students in their own learning. However, not only do tutors have to learn how to teach using small group methods but students also have to learn how to work in small groups. On the other hand, nowadays it is not only that there are more students participating in higher education than before; it is also the case that students are coming from more diverse backgrounds, so inclusion and internationalization are matters to concern ourselves with, and there is a need for providing a more diversified curriculum, that they are responsible not only for what is taught but also, in part, for how students learn. These entire changes mean that the small group is now seen as a means of fostering student engagement, cooperative and collaborative learning. Planning for effective small group teaching is as important as planning any other teaching activity. This point sometimes goes unrecognized because learning in small groups can at first glance appear unstructured. Some lecturers are put off by the seemingly informal, loose or open-ended nature of small group learning, or they fear this informality will be a recipe for chaos, whereas behind the facade of the informal group lies a backdrop in which all the learners are playing within a known set of rules which are spoken or unspoken.

In this paper, after the introduction of the context and features of small groups, the necessity of planning for this teaching method is mentioned. Moreover, stages of group development and management as well as the teaching - learning nature in small groups are described. Next, the teacher and learner skills needed for teaching and learning in small groups and other qualifications required to teach in a small group, such as instructional space group, and the use of small groups in clinical and medical education are offered.

Keywords: Small Group, Learning, Teaching, Educational Technique

Addresses:

¹ MSc. in Medical Education, Endocrinology and Metabolism Research Center, Tehran University of Medical Sciences, Tehran, Iran. E-mail:maryam_aalaa@yahoo.com

² (✉)MSc in Nursing Education, Diabetes Research Center, Endocrinology and Metabolism Clinical Sciences Institute, Tehran University of Medical Sciences, Tehran, Iran. E-mail: maryam_peimani@yahoo.com

³ Ph.D in Distance Learning in Medical Sciences, Educational Development Office, Tehran University of Medical Sciences, Tehran, Iran. E-mail:gharibmi@tums.ac.ir